

[Arne Melchior]

bureauer og hos advokater og kigger i aviser og alle vide vegne og søger at skaffe sig en lejlighed. Hvorfor skulle ulejligheden med at søge at skaffe sig noget arbejde egentlig være meget mindre? Det kan jeg ikke forstå.

Arbejdsministeren siger på ny, at man overvejer i en række lande at gå væk fra den frie næring inden for arbejdsformidling. Det er rigtigt, det har arbejdsministeren sagt til mig før. Jeg stoler meget på arbejdsministeren, men her tvivler jeg lidt. Jeg kan ikke fatte det; jeg har kigget på det i nogle af de lande, hvor det findes, og det fungerer tilsyneladende glimrende, så det kan jeg ikke forstå hvorfor man skulle gøre. Men det kan vi måske få oplyst i udvalget.

Må jeg gøre fru Lilli Gyldenkildes indlæg færdigt samtidig og sige, at det ikke er rigtigt, at jeg vil skabe konkurrence til A-kasserens formidling. Der står udtrykkelig i bemærkningerne, at denne formidling skal gøres yderligere let tilgængelig og populær, så vi behøver ikke hos CD at få skudt dette i skoene i hvert fald. Men det er da rigtigt, at vi ser noget anderledes på begrebet konkurrence. Lige så vel som det skal være borgerne tilladt at handle i en specialforretning, i et stormagasin, i et supermarked eller i et lavprismagasin, ligesådan skal de kunne gå forskellige steder hen og se: hvem er bedst til at skaffe mig den lejlighed, hvem er bedst til at skaffe mig det job, hvem skaffer mig det bedste job, og hvem gør det hurtigst? Hvem skulle det genere? Hvem skulle det skade? Jeg tror, at alle vil oppe sig, ligesom vi ser det inden for handel. Og nu skal ingen komme og sige, at jeg tror, at arbejdskraft er en handelsvare og sådan noget, lad være med den, den er for billig. Jeg mener altså, at konkurrence er positiv, og at den er gavnlig for alle implicerede.

Jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de arbejdssøgende selv skal betale, at det skal de selvfølgelig ikke. Det står også klart i bemærkningerne til vort forslag. Det er virksomheden, der betaler, for det koster virksomheden penge at annoncere og interviewe og foretage alle de undersøgelser, der fører til en ansættelse, og derfor er det helt naturligt, at man er villig til at betale nogle specialister for det.

Jeg må sige i fællessvar til hr. Ninn-Hansen og til hr. Hans Jørgen Holm, som begge

to har sagt: ja men vi kan ikke rigtig overskue konsekvenserne, at jeg er glad for, at man dog er så åben over for det, at man siger, at det vil man godt have nærmere belyst. Jeg må da ærligt sige, at i vort arbejde med sagen – det har været både langvarigt og temmelig grundigt – har vi ikke kunnet finde, end ikke i teorien, en negativ konsekvens af at åbne for dette, at hr. Ninn-Hansen eller jeg kan nedsætte os på Vesterbrogade med et neonskilt der siger: matchmaker, vi formidler kontakten mellem et arbejde og en arbejdssøgende og arbejdsduelig – værsågo, vi kan gøre det hurtigt og fagligt dygtigt, og den, der søger arbejdet, betaler ikke, og det er ikke for det offentliges regning.

Jeg vil sige til hr. Ninn-Hansen, at det næstsidste afsnit i bemærkningerne, som henviser til forliget af maj 1980, intet direkte har med det foreliggende forslag at gøre. Fordi vi i bemærkningerne taler om smidiggørelse og fleksibilitet, siger vi, at vi egentlig har et svar til gode fra arbejdsministeren på et andet område vedrørende smidiggørelse, og jeg beklager naturligvis, at arbejdsministeren ikke har været klædt på til at give os det svar her i dag, men det håber jeg at han endnu kan nå.

Så vil jeg beskæftige mig et par minutter med tilliden eller ikke tilliden til arbejdsformidlingen. Jeg kan være med i beklagelsen over, at den ikke er stor, men det er den altså ikke. Jeg har et bevismateriale, jeg om et øjeblik vil tillade mig at overrække arbejdsministeren, nemlig fotokopier af annoncering i nogle aviser, Aktuelt, Politiken, Berlingske Tidende, Jyllands-Posten, Aalborg Stiftstidende, Aarhus Stiftstidende og Fyens Stiftstidende, i 2 uger, nemlig ugerne fra den 21. april til den 4. maj, og vi har endda nøjedes med at kigge i aviserne for søndagene og onsdagene i de to uger, og det er et stort arbejde i forvejen, kan jeg love for. Det viser, at der i de 2 uger, kære venner, af offentlige myndigheder, stat, kommuner, amter, offentlige værker og institutioner, har været søgt 1.137 ansættelser gennem annoncespalterne, langtfra alle sammen er tjenestemandstillinger, som jo skal publiceres på den måde, men de kunne publiceres meget mere summarisk og meget mindre for at opfylde lovens bogstav. Disse annoncer repræsenterer en cirkaværdi af 1,7 mill. kr., og hvis de 2 uger skulle vise sig at være typiske – hvad